

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/37/2016
Identifikačné číslo spisu:	6112225623
Dátum vydania rozhodnutia:	01.03.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:6112225623.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sluka, PhD. a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Heleny Haukvitzovej, v spore žalobcu L.. M. F., Y., bývajúceho vo S., zastúpeného JUDr. Petrom Vévurkom, advokátom so sídlom v Námestove, Mieru č. 312/13, proti žalovanej O. B., bývajúcej v N., zastúpenej Mgr. Martinom Slosiarikom, advokátom so sídlom v Banskej Bystrici, Jelšová č. 2/A, o 900 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 16 C/50/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 11. júna 2015 sp.zn. 16 Co/827/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 14. mája 2014 č.k. 16 C/50/2013-111 zamietol žalobu „o vrátenie zálohy 900€ s príslušenstvom na kúpu bytu“, žalobcovi uložil povinnosť náhrady trov konania a trov štátu. Vychádzal zo zistenia, že žalobca poskytol zálohu na kúpu bytu obchodnej spoločnosti REALITY BB spol. s r.o., z ktorej S. B., konateľ tejto spoločnosti, vrátil žalobcovi 100 €. Z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalobu voči žalovanej (O. B.) zamietol, lebo nezískala žiaden majetkový prospech v podobe bezdôvodného obohatenia z takto poskytnutého plnenia. Adresátom plnenia spočívajúceho v zaplatení zálohy bola spoločnosť REALITY BB spol. s r.o., čo potvrdil aj žalobca v podaní z 31. augusta 2011. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom z 11. júna 2015 sp.zn. 16 Co/827/2014 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania (§ 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.). Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, na ktoré sa v celom rozsahu odvolal. Uviedol, že žalobca síce zaplatil zálohu na kúpu bytu vo výške 1000 € na účet žalovanej, ktorý slúžil len ako platobné miesto dohodnuté medzi žalobcom a S. B., ako konateľom spoločnosti REALITY

BB spol. s r.o. Žalovaná nebola účastníčkou právneho vzťahu žalobcu a spoločnosťou REALITY BB spol. s r.o. Z uvedeného dôvodu na strane žalovanej nedošlo k bezdôvodnému obohateniu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie tvrdiac, že mu konajúce súdy 1/ odňali možnosť konať pred súdom, lebo svoje rozhodnutia nedostatočne zdôvodnili v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. a v konaní ho nevypočuli (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), 2/ konanie pred súdmi je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a 3/ napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Súdom vytkol, že prihliadli na nepravdivé a nepreukázané tvrdenie o dohodnutom mieste plnenia zálohy, ktorým mal byť peňažný účet žalovanej. Podľa názoru dovolateľa v danom prípade si žalovaná prisvojila cudziu vec, ktorá jej bola zverená spoločnosťou REALITY BB spol. s r.o. Súdy neprihliadali na žalobcovu argumentáciu a na listinné dôkazy. Napokon poukázal na časť odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Nitre z 19. septembra 2013 sp.zn. 7 Co /190/2012 ohľadom miesta plnenia dlhu. Z týchto dôvodov navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušiť a vec tomuto súdu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaná navrhla, dovolanie žalobcu ako nepripustné odmietnuť (§ 243b ods. 5 O.s.p. a 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Uviedla, že súdy náležite odôvodnili svoje rozhodnutia. Žalobca v konaní zastúpený advokátom mal možnosť zúčastňovať sa pojednávaniu a realizovať všetky svoje práva.

5. Dovolanie žalobcu bolo podané 30. júla 2015. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vychádzajúc z vyššie uvedeného ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť a dôvodnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP). Dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Dovolanie je procesný úkon strany adresovaný súdu. Dovolateľ ním prejavuje vôľu vyvolať účinok spočívajúci v prelomení právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a uskutočnení meritórneho dovolacieho prieskumu. Dovolaná podaná do 30. júna 2016, v prípade ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy nebol daný dôvod ani pre zastavenie konania [napríklad vzhľadom na nesplnenie osobitnej podmienky dovolacieho konania (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.)] ani pre odmietnutie dovolania [z niektorého dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 243c O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ až d/ O.s.p. (napríklad preto, lebo dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nebol tento opravný prostriedok prípustný)] vyvolali procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum. Tie dovolaná podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých bol podľa vtedy účinnej právnej úpravy daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania, tento procesný účinok nemali (porovnaj tiež I. ÚS 4/2011 a II. ÚS 172/03). Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní uvedených, ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej, právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôžu uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný [viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp.zn. PL. ÚS

8. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane (viď napríklad sp.zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Do uvedeného dňa bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon výslovne pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p.

9. Dovolanie v danej veci smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, o peňažnom plnení 900 € s príslušenstvom (úrok z omeškania). Prípustnosť dovolania z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nevyplýva. V zmysle § 238 ods. 5 O.s.p. platilo, že dovolanie (pozn. dovolacieho súdu: i keby smerovalo proti rozsudku majúcejmu znaky uvedené v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p.) nie je prípustné vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak bolo predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nebolo prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšovala sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy bol rozhodujúci deň podania návrhu (žaloby) na súde prvej inštancie. Žalobca uplatnil svoj nárok na vrátenie sumy 900€ s príslušenstvom v občianskom súdnom konaní žalobou podanou 18. októbra 2012, ktorú súd prvej inštancie v celom rozsahu zamietol a odvolací súd tento rozsudok potvrdil. Výšku minimálnej mzdy v uvedený deň určoval § 1 písm. a/ nariadenia vlády č. 343/2011 Z.z., ktorým sa ustanovuje výška minimálnej mzdy. Podľa tohto nariadenia vlády predstavovala minimálnu mzdu suma 327,20 €; trojnásobok tejto sumy je 981,60 €. Rozhodnutie odvolacieho súdu sa v tejto časti týka peňažného plnenia neprekračujúceho výšku trojnásobku minimálnej mzdy v čase podania žaloby (900 € < 981,60 €). Z dôvodov uvedených vyššie dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu bola v tomto prípade vylúčená v zmysle § 238 ods. 5 O.s.p.

10. Právny poriadok platný a účinný v čase podania žalobcovho dovolania ukladal dovolaciemu súdu (viď ustanovenie § 242 ods. 1 O.s.p.), aby aj ex offio posúdil, či v konaní nedošlo k niektorej zo závažných procesných väd, ktoré boli uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p. O procesnú vadu konania v zmysle tohto ustanovenia išlo vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

11. Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a ich existencia ani nevysla v dovolacom konaní najavo.

12. Podľa presvedčenia dovolateľa mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa do 30. júna 2016 rozumel taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytoval O.s.p. [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.),

nazerat' do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

13. Najvyšší súd v minulosti často zdôrazňoval, že pre záver o existencii procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (a teda aj vady uvedenej v písmene f/ tohto ustanovenia) nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že sa súd dopustil takej vady; rozhodujúcim bolo výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď napríklad rozhodnutia sp.zn. 1 Cdo 6/2014, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 409/2015, 4 Cdo 143/2015, 5 Cdo 238/2015, 6 Cdo 30/2016, 7 Cdo 371/2015, 8 Cdo 34/2016).

14. K námietke žalobcu o tom, že ho súd v konaní nevy počul, dovolací súd uvádza, že podľa obsahu jednotlivých zápisníc o pojednávaniach (16. septembra 2013, 11. novembra 2013, 14. mája 2014) bol žalobcovi vytvorený dostatočný priestor aj na využitie tohto procesného práva. Z ich obsahu nevyplýva, aby žalobcovi zastúpenému advokátkou pre celé konanie bolo odopreté toto právo (možnosť byť vypočutý ako účastník konania), či odopreté právo vyjadriť sa k veci a k dôkazom. Tieto práva mal možnosť žalobca realizovať buď sám osobne, alebo prostredníctvom ním zvolenej advokátky, čo aj plne realizoval. Pokiaľ však súd nepovažuje sám za potrebné účastníka zastúpeného advokátom v konaní vypočut', osobitne ho nepredvoláva na každé nariadené pojednávanie. V takom prípade postačuje, ak súd na pojednávaní predvoláva advokáta zastupujúceho účastníka konania, ktorý ho v plnom a neobmedzenom rozsahu zastupuje pred súdom (§ 25 a § 28 O.s.p.). Povinnosť uskutočniť verejné vypočutie strany civilného sporu nie je absolútna ani automatická. Osobná účasť strany sporu sa môže považovať za nevyhnutnú v prípadoch, kde charakter veci a životný štýl dotknutej osoby môže byť priamo relevantný k predmetu konania, alebo v prípadoch, keď rozhodnutie sa priamo týka osobného správania sa strany sporu (porovnaj unesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Cdo 8/2016). Charakter okolností daného prípadu môže opodstatniť nevykonanie ústneho vypočutia, vždy to však bude závisieť od okolností prípadu. Neznamená to však, že odmietnutie verejného vypočutia bude len výnimočné (pozri Miller v. Švédsko, no. 55853/00, § 29, 8. február 2005). Žalobca mal viaceré možnosti osobnej účasti na pojednávaní súdu, mohol sám i cestou zvolenej advokátky navrhovať svoje vypočutie, čo ale nevyužil. Napokon mal možnosť podávať písomné stanoviská a vyjadrovať sa k rozhodným argumentom protistrany, čo aj využil (viď zápisnica o pojednávaní zo 14. mája 2014, bližšie aj bod 18 odôvodnenia), dovolací súd je názoru, že právo žalobcu zastúpeného v konaní advokátkou na spravodlivosť konania a možnosť konať pred súdom nebolo porušené.

15. Žalobca odňatie možnosti konať pred súdom videl aj v tom, že rozhodnutie súdu nebolo založené na správnom a úplnom zistení skutkového stavu, pretože súdy neprihliadali na jeho stanoviská a predložené listinné dôkazy. Pri posudzovaní danej otázky je súdna prax jednotná v tom, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy a z tohto dôvodu prípadne nezistil úplne skutkový stav veci, nezakladá to vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000).

16. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nebolo vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotil niektorý z vykonaných dôkazov, mohlo byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladala prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (pozri tiež uznesenia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

17. Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. namieta, že rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu sú neodôvodnené, nepreskúmateľné. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomne vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016.

18. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s potvrdeným rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj zdôvodnenie pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, odvolací súd sa náležitým spôsobom zaoberal aj s odvolacou argumentáciou žalobcu. Rozhodnutia súdov boli založené na zhodnom právnom názore o nezistení pasívnej legítimácie žalovanej a zistení, že žalovaná sa na úkor žalobcu bezdôvodne neobohatila. Podkladom záverov boli skutkové zistenia, podľa ktorých za účelom obstarania kúpy bytu žalobca rokoval s S. B. konateľom spoločnosti REALITY BB spol. s r.o. a otcom žalovanej, na ktorého pokyn žalobca zložil zálohu 1000 € na peňažný účet žalovanej, z ktorej S. B. vrátil žalobcovi 100 €. Záver o uzavretí dohody medzi žalobcom a S. B. o zložení zálohy na konkrétny peňažný účet v banke (t.j. dohodnuté miesto a spôsob plnenia) podľa súdov vyplýva už aj z listiny predloženej ako prílohy k žalobe [viď list žalobcu adresovaný žalovanej z 31. augusta 2011 (č.l. 4 spisu)]. Dovolací súd poznamenáva, že uvedené zistenie potvrdzuje aj obsah písomného stanoviska žalobcu z 8. novembra 2013 adresovaného súdu [viď vyjadrenie žalobcu vo veci samej (č.l. 76 až 78 spisu)], neskôr aj odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie zo 6. júna 2014 (č.l. 115 až 117 spisu). Rozhodnutia súdov i keď stručné, sú podľa názoru dostatočne odôvodnené, zrozumiteľné a preskúmateľné, preto tu dovolací súd nevzhliadol možnosť postupu podľa druhej vety citovaného stanoviska (publikovaného pod č. pod č. 2/2016).

19. Dovolateľ, bez bližšej konkretizácie, namietal aj existenciu inej vady konania v zmysle §241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Právna teória i súdna prax sa zhodujú v tom, že porušenie ustanovení o vykonávaní jednotlivých dôkazov sa považuje za „inú vadu konania“ (error in procedendo) v zmysle §241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (viď napr. R 142/2014). Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Z hľadiska existencie tzv. inej vady konania v zmysle §241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné, o tento prípad ale v prejednávanej veci nešlo (viď bod 9 vyššie).

20. Dovolateľ zastáva tiež názor (aj s odkazom na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp.zn. 7 Co/190/2012), že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), najmä pokiaľ ide o otázku miesta plnenia peňažnej zálohy. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), o taký prípad ale v danej veci nešlo (viď bod 9 vyššie). Samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. K vyššie uvedenému treba pripomenúť konštatovanie najvyššieho súdu, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“ (viď IV. ÚS 196/2014).

21. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p. Žalobcom podané dovolanie tak nevyvolalo účinok, ktorý by najvyššiemu súdu po 1. júli 2016 umožnil uskutočniť meritórny prieskum dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Najvyšší súd preto jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 veta druhá CSP neodôvodňuje.

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.